

засѣването и до година съсъ здраве“. Орачътъ му отговаря: „Аминъ, да си живъ и на тебъ да се върне, ако не си засѣялъ“.

БРАДА НА НИВАТА.

Въ Пловдивско по-едритѣ земледѣлци привършватъ жетвата съ единъ обредъ наричанъ *брада на нивата*. Въ най-последната нива оставятъ непожънати класове, колкото кръга на едно решето, които класове трѣбва да бждатъ най-добри въ цѣлата нива. Следъ пожънване на нивата жътваритѣ се връщатъ та издърпватъ повечето отъ оставенитѣ класове, като оставятъ само нѣколко. Издърпанитѣ класове събиратъ и после ги хвърлятъ въ хамбара, а останалитѣ, като имъ почистятъ наоколо трѣвата и мѣстото, оплитатъ ги на сплитки по три, като женскитѣ коси. На върха на сплитката стопанинътъ на нивата връзва съ червенъ конецъ глава чесновъ лукъ и въ него забожда сребърна пара. После жътваритѣ събиратъ наедно сърповетѣ си и единъ ги държи надъ брадата (сплитката), а другъ ги полива отъ бѣкела съ вода, която се стича въ коренитѣ на класовете. Презъ тове време другитѣ жътвари си миятъ ржцетѣ надъ брадата, отъ изливаната надъ нея вода, и благославятъ: „До година повече жито да ни даде дѣдо Господъ!“.

Щомъ излѣятъ водата, веднага пущатъ сърповетѣ на земята и гледатъ, на когото сърпа е отдолу, предсказва му се смъртъ, а на когото е отгоре — ще стане самъ собственикъ на земя. Следъ това си отиватъ отъ нивата, а стопанинътъ ѝ приготвя угощение на жътваритѣ си. Това се казва *кръчма на нивата*, а който намери парата оставена на чесновия лукъ съ червения конецъ на брадата, пази я като най-добъръ късметъ.

ВЛЕЧУГИТѢ

Въ отдѣла на народния календаръ е описанъ обичая да се къпятъ хората на Ивановъ день. Въ по-старо време тоя обичай започвалъ на Водокръщи и е продължавалъ презъ Ивановъ день, но е ставалъ малко по-иначе. Следъ черковенъ отпускъ, а тамъ дето е нѣмало черква, когато дойде свещеникътъ да кръсти вс-